

Arrest

nr. 149 575 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 september 2014 tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 300 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden heropend en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2014 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer D. B. Op dezelfde dag dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een

familielid van een burger van de Unie, zijnde de heer D B., als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap (bijlage 19ter).

Op 15 september neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 september 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.03.2014 werd ingediend door:

Naam: G. Voorna(a)m(en): F. Nationaliteit: Senegalese

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) RR: (...)

Verblijvende te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Overeenkomstig art. 40bis, §2, 2° dient een partner van een burger van de Unie en een geregistreerd partnerschap heeft gesloten te bewijzen een duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden met de gevestigde partner. Dit kan op 3 manieren, ofwel indien de partners aantonen gedurende minstens 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken te hebben samengewoond ofwel door aan te tonen dat de partners elkaar minstens 2 jaar kennen, intensief contacten hebben onderhouden, elkaar minstens 3 keer hebben ontmoet gedurende die 2 jaar met een minimale duur van 45 dagen, ofwel door aan te tonen een gemeenschappelijk kind het hebben.

Artikel 40ter stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3 die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'.

Aan de eerste manier om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie te bewijzen is alvast niet voldaan. De wettelijke samenwoonst dateert van 17.03.2014, de effectieve samenwoonst van dezelfde datum. Vandaar dat niet kan worden vastgesteld dat betrokkene al minstens 1 jaar samenwonend is met de Belgische referentiepersoon.

Betrokkene legde ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie met de Belgische referentiepersoon de volgende bewijzen voor: facturen van Mobistar. Wellicht probeert ze daarmee aan te tonen een stabiele en duurzame relatie van minstens twee jaar, overeenkomstig de tweede wettelijke mogelijkheid, te onderhouden. Er kan echter niet geïdentificeerd worden van wie de facturen zijn, noch wie de 'bestemming' is van het gemarkeerde telefoonnummer. De link tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon kan aan de hand van deze facturen dus niet worden vastgesteld. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat enkel op basis van deze facturen is aangetoond dat betrokkene de Belgische referentiepersoon elkaar minstens 2 jaar kennen, gedurende dewelke ze intensieve contacten hebben onderhouden en elkaar minstens 3 keer hebben ontmoet met een minimum duur van 45 dagen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat een onderzoek is gevoerd naar de relatie van betrokkene met de Belg in het kader van een voorgenomen huwelijk. Het parket heeft negatief geadviseerd betreffende het volstrekken van dit huwelijk o.a. omdat betrokkene moeilijk met elkaar kunnen communiceren wegens de taalbarrière, betrokkenen tegengestelde verklaringen afleggen over hun huwelijksplannen en wederzijdse personalia, de familie van mevrouw niet op de hoogte is van haar relatie/huwelijksplannen, mijnheer de kinderen van mevrouw nog nooit ontmoet heeft, e.d.m. Dit onderzoek bevestigt dus bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent het verblijfsrecht van verzoekster te kunne weigeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat zij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht haar aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de staatssecretaris stelt dat verzoekster onvoldoende bewijs voorbrengt dat zij met een Belgische partner één jaar ononderbroken samenleeft of dat partners elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet te hebben.

De Staatssecretaris verwijst naar een dossier bij de Procureur des Konings te Antwerpen, welke betrekking heeft op een onderzoek naar een voorgenomen huwelijk. Verzoekster laat gelden dat deze argumentatie faalt naar de feitelijke motivering, aangezien de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsvergunning gebaseerd is op de wettelijke samenwoning.

Verzoekster heeft eveneens stukken voorgebracht waaruit blijkt dat het telefoonnummer waarop zij door haar partner getelefoneerd werd exclusief aan haar partner toebehoort, omdat dit telefoontoestel en –nummer via de werkgever van de partner aan hem werd toebedeeld.

Ook de werkgever attesteert dat verzoekster gekend was bij de werkgever van de partner en dit reeds op 20.05.2013.

Verzoekster heeft tevens foto's voorgebracht waaruit de langdurige relatie blijkt.

Verzoekster meent dat uit de samenlezing van deze stukken blijkt dat er wel degelijk een tweejarige, langdurige relatie bestaat.

Er worden door verzoekster zeer veel bewijzen voorgebracht en uit de samenlezing van al deze bewijzen hoopt verzoekster wel degelijk dat het blijkt dat zij een langdurige relatie van meer dan 2 jaar met haar Belgische partner heeft.

De Staatssecretaris miskent dan ook de materiële bewijswaarde van de door verzoekster ingediende bewijselementen.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij of zij beschikt.

De Raad stelt na een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing vast dat in de beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing werd genomen. Met verwijzing naar de artikelen 40bis, § 2, 2° en 40ter van de vreemdelingenwet wordt door verweerder vastgesteld dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden met de gevestigde partner.

In de bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat verzoekster onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Verder verwijst verweerder naar de voorgelegde stukken welke hij omstandig bespreekt, het onderzoek dat is gevoerd naar de relatie van verzoekster met de Belg in het kader van een voorgenomen huwelijk en het negatieve advies van het parket betreffende het voltrekken van het huwelijk en oordeelt verweerder dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging.

Verzoekster bespreekt de motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische feitelijke overwegingen te kennen.

Waar verzoekster betoogt eveneens stukken te hebben voorgebracht waaruit blijkt dat het telefoonnummer waarop zij door haar partner getelefoneerd werd exclusief aan haar partner toebehoort omdat dit telefoontoestel en –nummer via de werkgever van de partner aan hem werd toebedeeld, alsook een document waarin de werkgever attesteert dat verzoekster gekend was bij de werkgever van de partner, dit reeds van 20 mei 2013 en foto's waaruit de langdurige relatie blijkt, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat voornoemde documenten en/of foto's werden gevoegd bij de aanvraag van verzoekster. Verweerder was aldus niet op de hoogte van deze gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met gegevens waar hij geen kennis van heeft. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken.

Opmerking [m1]: Deze alinea had eventueel onder de bespreking van artikel 3 kunnen staan maar het is niet fout en dus laat ik alles zoals het is

In de mate dat verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is met betrekking tot de door haar ingediende stukken waar verzoekster betoogt dat door haar zeer veel bewijzen zijn voorgebracht en dat zij hoopt dat uit de samenlezing van al deze bewijzen wel degelijk blijkt dat zij een langdurige relatie van meer dan twee jaar met haar Belgische partner heeft, laat zij na aan te duiden met welke gegevens geen rekening zou zijn gehouden. De loutere beweringen van verzoekster volstaat niet om de schending van de formele motiveringsplicht aan te tonen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad besluit dan ook dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van het artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond, evenmin wordt de schending van 62 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.2. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Verzoekster betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze

draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekster ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De beoordelingsvrijheid van verweerder doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds *in concreto* beoordeeld dient te worden in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008). De motivering moet in dit opzicht ook draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486). Toegepast op het bepaalde in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, houdt de motiveringsplicht voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteuend.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 52, § 4, 5de lid, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en de artikelen 40bis, § 2, 2° en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;]

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;]”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”.

Zoals hoger vermeld, heeft verweerder *in casu* geoordeeld dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden met de gevestigde partner. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als

partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Verder verwijst verweerder naar de wettelijke samenwoning, de telefoonfacturen, het onderzoek dat is gevoerd naar de relatie van verzoekster met de Belg in het kader van een voorgenomen huwelijk en het negatieve advies van het parket betreffende het voltrekken van het huwelijk en oordeelt verweerder dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging.

Verzoekster betwist niet dat zij geen gemeenschappelijk kind hebben. Nu de verklaring van wettelijke samenwoning is afgelegd op 17 maart 2014, zijnde dezelfde dag als deze waarop de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd ingediend, is evenmin aangetoond dat verzoekster en haar partner minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond. Ook dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster.

De voorgelegde stukken moeten verweerder aldus toelaten vast te stellen dat verzoekster en haar partner elkaar minstens twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en tevens het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Al deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn. Dit impliceert onder meer dat de in het kader van de aanvraag aangewende stukken enige bewijswaarde moeten hebben.

Zoals hoger besproken, stelt de Raad vast dat waar verzoekster verwijst naar stukken betreffende de eigenaar van het telefoonnummer, het attest van de werkgever en de foto's, deze niet blijken uit het administratief dossier en kan het verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met gegevens waar hij geen kennis van heeft. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. De verwerende partij kan enkel rekening houden met die elementen die haar werden overgemaakt en het komt in de eerste plaats aan verzoekster toe om met de nodige stukken aan te tonen dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden zoals hierboven omschreven. Dat uit een samenlezing van deze stukken wel degelijk een tweejarige langdurige relatie zou blijken, zoals verzoekster voorhoudt, wordt dan ook evenmin aangetoond. Het is de taak van verweerder om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de bewijswaarde van de aangebrachte stukken gering is, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaeden en alzo de verklaringen op hun feitelijkheid en waarachtigheid te toetsen. Hierbij stelt de Raad bovendien vast dat het motief uit de bestreden beslissing betreffende de facturen van Mobistar, met name dat niet kan worden geïdentificeerd van wie de facturen zijn, noch wie de bestemming is van het gemarkeerde telefoonnummer en de link tussen verzoekster en de Belgische referentiepersoon aan de hand van deze facturen bijgevolg niet kan worden vastgesteld, als dusdanig niet wordt betwist en duidelijk zijn grondslag vindt in het administratief dossier. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat een getuigenverklaring waarin wordt gesteld dat verzoekster reeds gekend was bij de werkgever van haar partner sinds 20 mei 2013, dit gelet op de datum geen bewijs kan vormen dat zij elkaar reeds kennen gedurende ten minste twee jaar. Bovendien, indien verzoekster een getuigenverklaring wenst voor te leggen dat een bewijs zou vormen van haar relatie, dient zij te verzekeren dat die getuigenverklaring overeenstemt met de werkelijkheid en dient zij de inhoud eveneens te staven. Bovendien kan worden opgemerkt dat zelfs indien de telefoonfacturen in aanmerking zouden kunnen aantonen dat zij elkaar al twee jaar kennen, quod non in casu, dan nog dient te worden vastgesteld dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat ze elkaar in de vereiste periode minstens drie keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen en evenmin dat zij voor de aanvraag reeds één jaar hebben samengeleefd.

Waar verzoekster stelt dat de argumentatie faalt naar de feitelijke motivering aangezien de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning gebaseerd is op de wettelijke samenwoning, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit onderzoek. Bij het aanvragen van een verblijf in functie van een wettelijke samenwoning dient verzoekster immers aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame relatie. Verweerder heeft de voorgelegde stukken beoordeeld en is tot het besluit gekomen dat deze stukken onvoldoende zijn om een duurzame en stabiele relatie aannemelijk te maken. Dit onderdeel van de motivering volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen. Ten overvloede verwijst verweerder naar het onderzoek gevoerd door het parket naar aanleiding van het

voorgenomen huwelijk. Verzoekster verliest uit het oog dat verweerder zich niet heeft beperkt tot het beoordelen van de resultaten van dit onderzoek. Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster de inhoud van het overtuigend motief, zijnde het negatieve advies van het parket en de redenen hiervoor, niet betwist.

Gelet op het voorgaande, besluit verweerder in de bestreden beslissing aldus op kennelijk redelijke wijze dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De verwerende partij geeft, met verwijzing naar de toepasselijke bepalingen, de redenen aan waarom de aanvraag van verzoekster wordt geweigerd. De beslissing is derhalve afdoende gemotiveerd.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder onterecht heeft nagelaten enig door haar aangevoerd dienstig gegeven in aanmerking te nemen, noch dat niet op basis van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen of de materiële bewijswaarde werd miskend, noch dat de bestreden beslissing niet degelijk werd voorbereid, noch dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt is genomen. Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Een schending van artikel 3 van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis of artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van de vreemdelingenwet wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 juncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoekster beperkt zich *in casu* tot het opwerpen van het artikel 8 van de vreemdelingenwet zonder uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling is geschonden door de bestreden beslissing zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU